

Κυριακή 23η Φεβρουαρίου 2025

Κυριακή τῆς Ἀπόκρεω.

(Ματθ. 25, 31 – 46).

«... δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου» (Ματθ. 25, 34).

Βρισκόμαστε σήμερα στήν τρίτη Κυριακή τῆς ὁμορφῆς περιόδου τοῦ Τριωδίου. Σ' αὐτή τή διαδρομή πρὸς τό Πάσχα ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μᾶς παρουσιάζει τόν τρίτο ὁδηγό, πού θά μᾶς κατευθύνει μέ ἀσφάλεια πρὸς τή λαμπροφόρο ἐμπειρία τῆς Ἀνάστασης. Μετά τήν ταπείνωση καί τή μετάνοια τῶν δύο προηγούμενων Κυριακῶν ὁ τρίτος ὁδηγός, πού προβάλλεται μπροστά μας σήμερα, εἶναι ἡ ἀγάπη.

Ὁ Κύριος προβάλλει τήν ἀγάπη τή στιγμή πού μᾶς ὁμιλεῖ γιά τή Δεύτερη ἔνδοξη παρουσία Του. Ἀποκαλύπτει τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο

θά φανεί στήν ἀνθρωπότητα. Μᾶς λέει ὅτι θά χωρίσει τούς ἀνθρώπους ἀνάλογα μέ τήν ἀγάπη πού ἔδειξαν στή ζωή τους. Ἡ ἄριστη ποιότητα τῆς ἀγάπης εἶναι αὐτή πού θά ὀδηγήσει στή σωτηρία. Ἡ ἔλλειψη τῆς τέλειαις καί θυσιαστικῆς ἀγάπης εἶναι πού θά κατευθύνει πρὸς τήν καταστροφή καί τήν κόλαση.

Ὁ Χριστός καλεῖ τούς ἀνθρώπους τῆς θυσιαστικῆς ἀγάπης καί τῆς προσφορᾶς στή δόξα Του μέ τή φράση: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου». Προσκαλεῖ κοντά Του ὅλους ἐκείνους πού Τόν ἐπιθύμησαν καί Τόν διακόνησαν στά πρόσωπα ὄλων τῶν ἀναγκημένων τοῦ κόσμου. Ἡ ἀγάπη γίνεται τό κριτήριο τῆς σωτηρίας μας. Ἡ ἀγάπη γίνεται ἡ ἐμπειρία τοῦ παραδείσου πρὶν ἀπό τόν παράδεισο καί ἡ χαρά τῆς ζωῆς πρὶν ἀπό τή χαρά τῆς αἰωνιότητος. Ποιά ἀγάπη, ὅμως, εἶναι αὐτή πού θά μᾶς κατευθύνει στόν Νικητή τοῦ θανάτου καί στήν ἀγκαλιά τοῦ Πατέρα; Ἡ ἀγάπη πού θά γίνεῖ ἡ

ἀφορμή τῆς σωτηρίας ἔχει κάποια χαρακτηρι-
στικά, τὰ ὁποῖα ἀξίζει νά μελετήσουμε.

Τό πρῶτο χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης πού
στέκεται αἰτία σωτηρίας εἶναι ἡ κούραση. Ἡ
ἀγάπη πού κουράστηκε εἶναι ἀγάπη πού σώζει.
Αὐτοί πού ἄκουσαν τό: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι
τοῦ πατρός μου» εἶναι αὐτοί πού κουράστηκαν
γιά τούς ἄλλους. Κουράστηκαν, διότι ξεκόλλη-
σαν ἀπό τή βόλεψή τους καί ἔτρεξαν στίς φυ-
λακές, στά νοσοκομεῖα, στίς κλινικές, στίς φτω-
χογειτονιές, γιά νά βροῦν τόν πονεμένο, τόν
ἄρρωστο, τόν περιφρονημένο, τόν φυλακισμένο,
γιά νά δώσουν ἕνα χαμόγελο, ἕνα χᾶδι, ἕνα κα-
λό λόγο, λίγη παρηγοριά, μία βοήθεια. Κουρά-
στηκαν, διότι μαγείρεψαν γιά τούς ἄλλους, με-
τέφεραν πράγματα, ἔτρεξαν σέ ὑπηρεσίες, φορ-
τώθηκαν μέ εὐθύνες, προκειμένου νά βιώσουν
τήν ἀληθινή ἀγάπη. Κουράστηκαν διότι, ἐνῶ
ἔκαναν τό καλύτερο, εἰσέπραξαν ἐπιθετικότητα,
ἀχαριστία, ἀποστροφή, λησμοσύνη. Κουράστη-

καν, διότι ἔδωσαν τόν ἑαυτό τους καί ἔλαβαν τή χειρότερη συμπεριφορά, ἀλλά δέν τό ἔβαλαν κάτω. Δέν λύγισαν. Δέν σταμάτησαν τή συμπαράσταση, τήν προσφορά καί τή θυσία. Ἀξίζουν νά εἶναι οἱ εὐλογημένοι τοῦ Οὐράνιου Πατέρα, διότι ἀνέβηκαν τόν Γολγοθά τῆς θυσίας μέ κούραση ἀλλά καί μέ ἀπέραντη ὑπομονή. Εἶναι οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατέρα, διότι στήν κούραση πού κατέβαλαν εἰσπράττουν τήν ἀνάπαυση πού ξέρει νά δίνει ὁ Θεός σέ ὅσους πάλλονται ἀπό ἀγάπη.

Τό δεύτερο χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης πού γίνεται αἰτία σωτηρίας εἶναι ἡ ἀγάπη πού ξοδεύτηκε. Ἡ ἀνέξοδη ἀγάπη εἶναι εὐκόλη καί ὅλοι μποροῦν νά τήν προσφέρουν. Ἡ ἀγάπη πού ξοδεύεται εἶναι ἀληθινή, διότι στοιχίζει. Οἱ ἄνθρωποι πού ἀγαποῦν ἀληθινά εἶναι ἄξιοι νά ἀκούσουν τό: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου», διότι δέν πρόσφεραν τήν ἀγάπη τους ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, ἀλλά ἡ ἀγάπη πού πρό-

σφεραν ἦταν ἀκριβή καί πολύτιμη. Πλήρωσαν, γιά νά ταΐσουν. Πλήρωσαν, γιά νά ντύσουν. Πλήρωσαν, γιά νά γιατρέψουν. Πλήρωσαν, γιά νά ἐλευθερώσουν. Πλήρωσαν, γιά νά λύσουν προβλήματα. Δέν πλησίασαν τούς καταφρονεμένους αὐτοῦ τοῦ κόσμου, γιά νά τούς ἐκμεταλλευτοῦν. Οὔτε συμπαραστάθηκαν στούς πάσης φύσεως ἐμπερίστατους, γιά νά ἐπιδειχθοῦν. Ἀλλά ξόδεψαν ἀπό τήν παρουσία τους, ἀπό τήν καρδιά τους, ἀπό τήν υἱεία τους, ἀπό τόν χρόνο τους, ἀπό τή φιλοτιμία τους, χωρίς νά περιμένουν κάποια ἀνταμοιβή καί χωρίς νά ἐλπίζουν σέ κάποια ἀναγνώριση. Αὐτή ἡ ποιότητα τῆς ἀγάπης εἶναι ἀκριβή καί ἀτίμητη. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ἀγάπη γίνεται εἰσιτήριο γιά τόν Παράδεισο. Ὁ Παράδεισος ἀξίζει σ' αὐτούς οἱ ὅποιοι ἔδωσαν ἐδῶ ὅσο μποροῦσαν περισσότερο καί ἔτσι ἀξίζουν νά ἀπολαύσουν στήν ἀγάπη καί στήν ἀγκαλιά τοῦ Θεοῦ τά καλύτερα. Ὁ ἄνθρωπος πού ξοδεύεται, γιά νά δείξει

τήν ἀγάπη του, δέν πτωχεύει, ἀλλά πλουτίζει μέ ἕναν πλοῦτο πού θά τόν ἀκολουθήσει στήν αἰωνιότητα.

Τό τρίτο χαρακτηριστικό τῆς ἀγάπης πού ὀδηγεῖ στή σωτηρία εἶναι ἡ ἀγάπη πού τίμησε τούς πάντες καί δέν ξεχώρισε κανέναν. Δυστυχῶς, ἔχουμε μάθει νά ξεχωρίζουμε τούς ἀνθρώπους σέ κατηγορίες. Καταχωροῦμε τούς ἄλλους σέ δικούς μας καί σέ ξένους, σέ ἐνάρετους καί σέ ἁμαρτωλούς, σέ ἀξιόλογους καί σέ εὐτελεῖς, σέ ἀγαπημένους καί σέ ἀντιπαθεῖς, σέ πλούσιους καί σέ φτωχοῦς, σέ μορφωμένους καί σέ ἀγράμματους. Ἄλλους τούς περιφρονοῦμε καί ἄλλους τούς θωπεύουμε. Προσωποληπτοῦμε. Ὅσους θεωροῦμε σημαντικούς τούς πλησιάζουμε καί τούς βάζουμε στή ζωή μας. Ὅσους ἀξιολογοῦμε ὡς ἀσήμαντους τούς ἀποφεύγουμε. Ὅσους θεωροῦμε εὐχάριστους τούς προσεγγίζουμε, γιά νά περναῖμε καλά. Ὅσους τούς αἰσθανόμαστε

δυσάρεστους τούς αποφεύγουμε, για να μή μᾶς καταθλίβουν. Ἡ ἀγάπη μάθαμε να ἔχει μέτρα καί σταθμά. Να ξεχωρίζει. Να ἐπιλέγουμε σέ ποιούς, πότε, πόσο καί πῶς θά τήν προσφέρουμε. Ἡ ἀγάπη δίνεται μέ ὄρους καί ὄχι μέ τούς ἴδιους ὄρους πρός ὅλους. Ἔτσι ἡ ἀγάπη καταντάει λειψή, ἀνάπηρη, ἀρρωστημένη, ἐπιλεκτική. Αὐτή ἡ ἀγάπη, ὅμως, δέν σώζει. Ἐκεῖνοι πού θά ἀκούσουν ἀπό τό στόμα τοῦ Λυτρωτῆ τό: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου» θά ἔχουν δώσει τήν ἀγάπη τους πρός κάθε κατεύθυνση ἀδιάκριτα καί πλούσια. Θά ἔχουν τιμήσει μέ τήν ἀγάπη τους ὄχι μόνο τούς συγγενεῖς καί τούς φίλους. Θά ἔχουν ἀγαπήσει μέ τό ἴδιο μέτρο καί τούς ξένους, τούς περιθωριακούς, τούς ἀτιμασμένους, τούς ἀναξιόπιστους, ἀκόμη καί τούς ἀχάριστους, γιατί μόνον τότε ἡ ἀγάπη γίνεται λαμπερή καί χαρούμενη. Γίνεται ἀληθινή, ὅταν προσφέρεται σ' αὐτούς πού δέν τήν ἀξίζουν καί σ' αὐτούς πού δέν τήν ἐκτιμοῦν.

Αυτό δίνει στήν αγάπη τόν βασιλικό της χαρακτήρα. Ἡ καθολικότητα τῆς αγάπης τήν καθιστᾷ θεϊκή καί σωτήρια. Ἡ ἀληθινή αγάπη εἶναι συνοδοιπόρος πρὸς τή σωτηρία, ἐφόσον ἀνοίγει σάν ὀμπρέλα πάνω ἀπ' ὅλους τούς ἀνθρώπους, χωρίς νά ἀφήνει κανέναν ἐκτεθειμένο στήν καταιγίδα τῆς κακίας, τῆς δυστυχίας καί τοῦ πόνου.

Στό εὐαγγέλιο σήμερα ἀκούσαμε τόν τρόπο πού θά φανερωθεῖ ὁ Κύριος κατά τή Δευτέρα παρουσία Του. Ἀκούσαμε ὅτι θά ζυγίσει τούς ἀνθρώπους μέ τή ζυγαριά τῆς αγάπης. Ἡ αγάπη, πού θά γύρει τήν πλάστιγγα πρὸς τή δεξιά πλευρά τοῦ Σωτήρα, εἶναι αὐτή πού κουράστηκε γιά τούς ἄλλους, πού ξοδεύτηκε χωρίς δισταγμό, πού ἀπλώθηκε χωρίς διακρίσεις. Μακάρι νά ζήσουμε τή ζωή μας μέ αὐτή τήν αὐθεντική αγάπη, γιά νά ἀκούσουμε ἀπό τόν Λυτρωτή τό ποθούμενο: «δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου». Ἀμήν.